

Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

► **B** **DYREKTYWA 94/62/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**
z dnia 20 grudnia 1994 r.
w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych
(Dz.U. L 365 z 31.12.1994, s. 10)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
► <u>M1</u>	Rozporządzenie (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r.	L 284	1	31.10.2003
► <u>M2</u>	Dyrektywa 2004/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r.	L 47	26	18.2.2004
► <u>M3</u>	Dyrektywa 2005/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2005 r.	L 70	17	16.3.2005
► <u>M4</u>	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 219/2009 z dnia 11 marca 2009 r.	L 87	109	31.3.2009
► <u>M5</u>	Dyrektywa Komisji 2013/2/UE z dnia 7 lutego 2013 r.	L 37	10	8.2.2013
► <u>M6</u>	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/720 z dnia 29 kwietnia 2015 r.	L 115	11	6.5.2015

**DYREKTYWA 94/62/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO
I RADY**

z dnia 20 grudnia 1994 r.

w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 189b Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

należy zharmonizować różniące się od siebie krajowe środki dotyczące gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi w celu, z jednej strony, zapobiegania ich wpływowi na środowisko lub zmniejszenia tego wpływu, zapewniając w ten sposób wysoki poziom ochrony środowiska, a z drugiej strony w celu zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz uniknięcia przeszkód w handlu i zakłócenia oraz ograniczenia konkurencji we Wspólnocie;

najlepszym sposobem zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych jest ogólne zmniejszenie ilości opakowań;

istotne jest, w odniesieniu do celów niniejszej dyrektywy, przestrzeganie ogólnej zasady, według której środki podejmowane na rzecz ochrony środowiska w jednym Państwie Członkowskim nie powinny negatywnie wpływać na możliwość osiągnięcia celów dyrektywy przez inne Państwa Członkowskie;

zmniejszenie ilości odpadów jest istotne dla trwałego wzrostu, do którego wyraźnie wzywa Traktat o Unii Europejskiej;

niniejsza dyrektywa powinna obejmować wszystkie rodzaje opakowań wprowadzanych do obrotu oraz wszystkie odpady opakowaniowe; dlatego dyrektywa Rady 85/339/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie pojemników na płyny przeznaczone do spożycia przez ludzi ⁽⁴⁾ powinna zostać uchylona;

⁽¹⁾ Dz.U. C 263 z 12.10.1992, str. 1 oraz Dz.U. C 285 z 21.10.1993, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 129 z 10.5.1993, str. 18.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 1993 r. (Dz.U. C 194 z 19.7.1993, str. 177), wspólne stanowisko Rady z dnia 4 marca 1994 r. (Dz.U. C 137 z 19.5.1994, str. 65) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 maja 1994 r. (Dz.U. C 205 z 25.7.1994, str. 163). Potwierdzone dnia 2 grudnia 1993 r. (Dz.U. C 342 z 20.12.1993, str. 15). Wspólny tekst Komitetu Pojedynczego z dnia 8 listopada 1994 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 176 z 6.7.1985, str. 18. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 91/629/EWG (Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 48).

▼B

opakowania pełnią istotną społeczną i gospodarczą funkcję i dlatego środki przewidziane w niniejszej dyrektywie powinny stosować się bez uszczerbku dla innych wymogów legislacyjnych wpływających na jakość i transport opakowań lub wyrobów opakowanych;

zgodnie ze strategią Wspólnoty dotyczącą gospodarowania odpadami, wymienioną w rezolucji Rady z dnia 7 maja 1990 r. w sprawie polityki dotyczącej odpadów ⁽¹⁾ oraz w dyrektywie Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów ⁽²⁾, gospodarowanie opakowaniami i odpadami opakowaniowymi powinno obejmować w pierwszym rzędzie zapobieganie powstawaniu odpadów opakowaniowych, oraz w ramach dodatkowych zasad podstawowych, wielokrotne użycie opakowań, recykling oraz inne formy odzysku odpadów opakowaniowych, a co za tym idzie zmniejszenie ilości ostatecznie unieszkodliwianych odpadów;

do chwili osiągnięcia odpowiedniego poziomu postępu naukowo-technicznego w dziedzinie odzysku odpadów, wielokrotny użytek i recykling należy traktować jako bardziej pożądane pod względem wpływu na środowisko; wymaga to ustanowienia w Państwach Członkowskich systemów gwarantujących zwrot zużytych opakowań i/lub odpadów opakowaniowych; należy jak najszybciej przeprowadzić oceny cyklu życia pozwalające na ustanowienie jasnej hierarchii między opakowaniami przeznaczonymi do wielokrotnego użytku, do recyklingu i do odzysku;

zapobieganie powstawaniu odpadów opakowaniowych jest dokonywane za pomocą właściwych środków, w tym inicjatyw podejmowanych w Państwach Członkowskich zgodnie z celami niniejszej dyrektywy;

Państwa Członkowskie mogą wspierać, zgodnie z Traktatem, wykorzystanie systemów wielokrotnego użytku opakowań, które mogą być wielokrotnie używane w sposób przyjazny dla środowiska, w celu wykorzystania przyczyniania się tego typu systemów do ochrony środowiska;

z punktu widzenia środowiska recykling należy uznać za ważny element odzysku, mając szczególnie na względzie zmniejszenie zużycia energii i surowców, a także ilości ostatecznie unieszkodliwianych odpadów;

odzysk energii jest jednym ze skutecznych sposobów odzysku odpadów opakowaniowych;

określone przez Państwa Członkowskie wielkości docelowe dla odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych powinny zawierać się w określonych przedziałach uwzględniających zróżnicowane warunki w Państwach Członkowskich i zapobiegających powstawaniu przeszkód w handlu oraz zakłóceń konkurencji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 122 z 18.5.1990, str. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/156/EWG (Dz.U. L 78 z 29.3.1991, str. 32).

▼B

w celu osiągnięcia wyników w perspektywie średnioterminowej oraz wskazania podmiotom gospodarczym, konsumentom i władzom publicznym niezbędnej perspektywy długoterminowej, należy określić termin osiągnięcia wyżej wymienionych wielkości docelowych w perspektywie średnioterminowej, a także bardziej odległy termin dla wielkości docelowych, określonych na późniejszym etapie, w celu znacznego zwiększenia tych wielkości;

Parlament Europejski i Rada powinny zbadać, na podstawie sprawozdań Komisji, doświadczenia praktyczne, jakie zdobyły Państwa Członkowskie w działaniach na rzecz osiągnięcia wyżej wymienionych wielkości docelowych, a także wyniki badań naukowych i techniki oceny, na przykład ekobilanse;

Państwa Członkowskie, które wprowadziły lub zamierzają wprowadzić programy wykraczające poza te przedziały docelowe, powinny mieć możliwość ich realizacji w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska, pod warunkiem że takie środki nie doprowadzą do zaburzeń na rynku wewnętrznym i pozwolą innym Państwom Członkowskim na wykonanie niniejszej dyrektywy; Komisja powinna zatwierdzić takie środki po przeprowadzeniu właściwej oceny;

z drugiej strony niektóre Państwa Członkowskie mogą pozwolić na przyjęcie niższych wielkości docelowych ze względu na szczególne okoliczności występujące w tych Państwach Członkowskich, pod warunkiem że osiągną docelowe wielkości minimalne w dziedzinie odzysku w normalnym terminie, a następnie osiągną wielkości standardowe w terminie późniejszym;

gospodarowanie opakowaniami i odpadami opakowaniowymi wymaga wprowadzenia przez Państwa Członkowskie systemów zwrotu, zbiórki i odzysku; systemy te powinny być otwarte dla udziału wszystkich zainteresowanych stron oraz skonstruowane w sposób pozwalający na dyskryminację wyrobów przywożonych, tworzenie przeszkód w handlu i zakłóceń konkurencji, a także gwarantujące zwrot możliwie największej ilości opakowań i odpadów opakowaniowych, zgodnie z Traktatem;

kwestia wspólnotowego oznakowania opakowań wymaga dalszych badań, ale Wspólnota powinna ją rozstrzygnąć w najbliższej przyszłości;

w celu zmniejszenia wpływu opakowań i odpadów opakowaniowych na środowisko oraz w celu uniknięcia przeszkód w handlu i zakłóceń konkurencji, konieczne jest też określenie zasadniczych wymogów dotyczących składu opakowań oraz właściwości decydujących o możliwości ich wielokrotnego użytku lub odzysku (w tym recyklingu);

obecność szkodliwych metali i innych substancji w opakowaniach powinna być ograniczona ze względu na ich wpływ na środowisko (szczególnie w świetle prawdopodobieństwa ich występowania w emisjach i popiele powstających w procesie spalania opakowań, a także w odciekach, gdy opakowania są składowane); jako pierwszy krok na drodze do zmniejszenia toksyczności odpadów opakowaniowych konieczne jest zapobieganie dodawaniu szkodliwych metali ciężkich do opakowań oraz zapewnienie, by substancje te nie przedostawały się do środowiska, z uwzględnieniem odpowiednich zwolnień ustalonych przez Komisję w szczególnych przypadkach zgodnie z procedurą komitetu;

▼B

jeżeli przewiduje się osiągnięcie wysokiego poziomu recyklingu oraz unikanie problemów dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa tych, którzy dokonują zbierania i przetwarzania odpadów opakowaniowych, konieczne jest sortowanie odpadów u źródła ich powstawania;

wymogi dotyczące produkcji opakowań nie powinny dotyczyć opakowań użytych dla danego wyrobu przed dniem wejścia w życie niniejszej dyrektywy; konieczny jest też okres przejściowy dla wprowadzenia opakowań do obrotu;

termin wprowadzenia przepisu dotyczącego wprowadzania do obrotu opakowań spełniających wszystkie zasadnicze wymogi powinien uwzględniać fakt opracowywania norm europejskich przez właściwe organy normalizacyjne; jednakże przepisy w sprawie środków służących do badania zgodności z normami krajowymi powinny być stosowane niezwłocznie;

należy wspierać opracowanie norm europejskich dotyczących zasadniczych wymogów i innych związanych z nimi kwestii;

środki przewidziane w niniejszej dyrektywie zakładają rozwój możliwości odzysku i recyklingu oraz rynku zbytu przetworzonych materiałów opakowaniowych;

zastosowanie przetworzonych materiałów w produkcji opakowań nie powinno być sprzeczne z odpowiednimi przepisami dotyczącymi higieny, zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów;

w celu monitorowania realizacji celów określonych w niniejszej dyrektywie, konieczne jest gromadzenie danych dotyczących opakowań i odpadów opakowaniowych na poziomie całej Wspólnoty;

konieczne jest uzyskanie przez wszystkie strony zaangażowane w produkcję, użytkowanie, przywóz i dystrybucję opakowań oraz wyrobów opakowanych, większej świadomości na temat roli opakowań w powstawaniu odpadów oraz przejęcie odpowiedzialności za takie odpady zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”; opracowywanie i realizacja środków przewidzianych w niniejszej dyrektywie powinna się odbywać i wymaga ścisłej współpracy wszystkich partnerów, gdzie stosowne, w duchu współodpowiedzialności;

konsumenci odgrywają kluczową rolę w gospodarowaniu opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, dlatego muszą być odpowiednio informowani, aby mogli dostosować swoje zachowania i postawy;

umieszczenie specjalnego rozdziału na temat gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi w planach gospodarowania odpadami, jakich wymaga dyrektywa 75/442/EWG, przyczyni się do skutecznego wykonania niniejszej dyrektywy;

dla ułatwienia osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy, może być właściwe wykorzystanie instrumentów ekonomicznych przez Wspólnotę i Państwa Członkowskie, zgodnie z przepisami Traktatu w taki sposób, aby uniknąć nowych form protekcjonizmu;

▼B

Państwa Członkowskie powinny, bez uszczerbku dla dyrektywy Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych⁽¹⁾, notyfikować Komisji projekty środków, które zamierzają podjąć, zanim zostaną one podjęte, aby można było ustalić, czy są zgodne z dyrektywą;

Komisja zapewnia dostosowanie do postępu naukowo-technicznego systemu identyfikacji opakowań oraz formatów odnoszących się do systemu bazy danych, zgodnie z procedurą komitetu;

należy przewidzieć możliwość podjęcia szczególnych środków w celu pokonania trudności powstałych w trakcie wykonywania niniejszej dyrektywy, gdzie stosowne, zgodnie z tą samą procedurą komitetu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

*Artykuł 1***Cele**

1. Niniejsza dyrektywa ma na celu zharmonizowanie krajowych środków dotyczących gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, z jednej strony w celu zapobiegania ich wpływowi na środowisko wszystkich Państw Członkowskich oraz państw trzecich lub zmniejszenia takiego wpływu, zapewniając w ten sposób wysoki poziom ochrony środowiska, a z drugiej strony w celu zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz uniknięcia przeszkód w handlu i zakłócenia oraz ograniczenia konkurencji we Wspólnocie.

2. W tym celu niniejsza dyrektywa ustanawia środki zmierzające w pierwszym rzędzie do zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych oraz w ramach dodatkowych zasad podstawowych, do wielokrotnego użytku opakowań, recyklingu oraz innych form odzysku odpadów opakowaniowych, a co za tym idzie zmniejszenia ilości ostatecznie nieszkodliwych odpadów.

*Artykuł 2***Zakres**

1. Niniejsza dyrektywa stosuje się do wszystkich opakowań wprowadzanych do obrotu Wspólnoty i wszystkich odpadów opakowaniowych używanych lub powstających na poziomie przemysłowym, handlowym, w biurach, sklepach, placówkach usługowych, gospodarstwach domowych lub na jakimkolwiek innym poziomie, niezależnie od zastosowanego surowca.

2. Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla istniejących wymogów jakości dla opakowań, takich jak dotyczących warunków bezpieczeństwa, ochrony zdrowia oraz sanitarnych wyrobów pakowanych, a także istniejących wymogów transportowych oraz przepisów dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 109 z 26.4.1983, str. 8. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/400/EWG (Dz.U. L 221 z 6.8.1992, str. 55).

⁽²⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 20.

▼B*Artykuł 3***Definicją**

Do celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „opakowania” oznaczają wszystkie wyroby wykonane z jakichkolwiek materiałów, przeznaczone do przechowywania, ochrony, przewozu, dostarczania i prezentacji wszelkich towarów, od surowców do produktów przetworzonych, od producenta do użytkownika lub konsumenta. Wyroby „niezwrotne” przeznaczone do tych samych celów uważa się również za opakowania.

„Opakowania” obejmują wyłącznie:

- a) opakowania handlowe lub opakowania podstawowe tj. mające stanowić towar jednostkowy, sprzedawany użytkownikowi końcowemu lub konsumentowi w miejscu zakupu;
- b) opakowania zbiorcze lub opakowania drugorzędne tj. stanowiące w miejscu zakupu zestaw określonej liczby towarów jednostkowych, niezależnie od tego czy są one sprzedawane w takiej postaci użytkownikowi końcowemu czy konsumentowi, czy też służą zaopatrywaniu punktów sprzedaży; można je zdjąć ze sprzedawanego produktu bez naruszania jego cech;
- c) opakowania transportowe lub opakowania trzeciorzędne tj. mające ułatwić przenoszenie i transport pewnej liczby towarów jednostkowych lub opakowań zbiorczych, zapobiegając powstaniu uszkodzeń przy przenoszeniu i transporcie. Opakowanie transportowe nie obejmuje kontenerów do transportu drogowego, kolejowego, wodnego i lotniczego.

▼M2

Definicja „opakowania” dodatkowo opiera się na kryteriach określonych poniżej. Wyroby wymienione w załączniku I są ilustrującymi przykładami zastosowania tych kryteriów.

- i) Wyrób uważa się za opakowanie jeżeli odpowiada wspomnianej powyżej definicji bez uszczerbku dla innych funkcji, które opakowanie może spełniać, chyba że wyrób stanowi integralną część produktu oraz jest niezbędny do zawarcia, utrzymania lub zachowania tego produktu przez jego cały cykl żywotności a wszystkie elementy przeznaczone są do wspólnego użycia, spożycia lub usunięcia.
- ii) Wyroby wytworzone i przeznaczone do wypełnienia w punkcie sprzedaży oraz wyroby jednorazowego użytku sprzedane, wypełnione lub wytworzone lub przeznaczone do wypełnienia w punkcie sprzedaży uważane są za opakowanie w przypadku gdy spełniają funkcje opakowania.
- iii) Części składowe opakowania oraz elementy pomocnicze związane z opakowaniem uważa się za część opakowania z którymi są związane. Elementy pomocnicze przyczepione bezpośrednio lub przymocowane do produktu, które spełniają funkcje opakowania uważa się za opakowanie, chyba że stanowią one integralną część tego produktu a wszelkie elementy przeznaczone są do wspólnego spożycia lub usunięcia.

▼ M4

We właściwych przypadkach Komisja bada i w razie konieczności poddaje przeglądowi ilustrujące przykłady dotyczące definicji opakowania podane w załączniku I. W pierwszej kolejności bada się następujące wyroby: opakowania nośników CD oraz video, doniczki kwiatowe, tuby oraz cylindry, wokół których jest nawijany giętki materiał, samoprzyczepny papier opakowaniowy oraz papier opakowaniowy. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 21 ust. 3;

▼ M6

- 1a) „plastik” oznacza polimer w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1907/2006 ⁽¹⁾, do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny strukturalny składnik toreb na zakupy;
- 1b) „plastikowe torby na zakupy” oznaczają torby na zakupy, z uchwytemi lub bez, wykonane z plastiku, które są oferowane konsumentom w punktach sprzedaży towarów lub produktów;
- 1c) „lekkie plastikowe torby na zakupy” oznaczają plastikowe torby na zakupy o grubości materiału poniżej 50 mikronów;
- 1d) „bardzo lekkie plastikowe torby na zakupy” oznaczają plastikowe torby na zakupy o grubości materiału poniżej 15 mikronów, które są wymagane ze względów higienicznych lub oferowane jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności;
- 1e) „oksydegradowalne plastikowe torby na zakupy” oznaczają plastikowe torby na zakupy wykonane z tworzyw sztucznych zawierających dodatki, które katalizują rozpadanie się tworzywa sztucznego na mikrofragmenty;

▼ B

- 2) „odpady opakowaniowe” oznaczają wszelkie opakowania lub materiały opakowaniowe objęte definicją odpadów zawartą w dyrektywie 75/442/EWG, z wyjątkiem pozostałości powstających w procesie produkcji;
- 3) „gospodarowanie odpadami opakowaniowymi” oznacza gospodarowanie odpadami zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 75/442/EWG;
- 4) „zapobieganie” oznacza zmniejszenie ilości i szkodliwości dla środowiska:
 - materiałów i substancji zawartych w opakowaniach i odpadach opakowaniowych,
 - opakowań i odpadów opakowaniowych na poziomie procesu produkcyjnego oraz podczas wprowadzania do obrotu, dystrybucji, utylizacji i unieszkodliwiania,

w szczególności poprzez tworzenie „czystych” wyrobów i technologii;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

▼ B

- 5) „wielokrotny użytek” oznacza każde działanie, w trakcie którego opakowanie przeznaczone i zaprojektowane do osiągnięcia w ramach jego cyklu życia minimalnej liczby rotacji jest powtórnie napełniane lub wykorzystywane do tego samego celu, do którego było pierwotnie przeznaczone, z pomocą lub bez pomocy wyrobów pomocniczych dostępnych na rynku umożliwiających powtórne wykorzystanie opakowania; takie opakowanie wielokrotnego użytku staje się odpadem opakowaniowym z chwilą, gdy przestaje być przedmiotem wielokrotnego użytku;
- 6) „odzysk” oznacza wszelkie stosowane działania, przewidziane w załączniku II.B do dyrektywy 75/442/EWG;
- 7) „recykling” oznacza powtórne przetwarzanie materiałów odpadowych w procesach produkcyjnych w celu uzyskania materiałów o przeznaczeniu pierwotnym lub o innym przeznaczeniu, w tym recykling organiczny, z wyjątkiem odzysku energii;
- 8) „odzysk energii” oznacza użycie palnych odpadów opakowaniowych jako środka do wytworzenia energii poprzez bezpośrednie spalanie wraz z innymi odpadami lub bez nich, ale z odzyskiem ciepła;
- 9) „recykling organiczny” oznacza obróbkę tlenową (kompostowanie) lub beztlenową (biometanizacja) tej części odpadów opakowaniowych, która ulega rozkładowi biologicznemu w kontrolowanych warunkach przy wykorzystaniu mikroorganizmów, w wyniku której powstają osady organiczne lub metan. Składowanie na składowisku odpadów nie jest traktowane jako forma recyklingu organicznego;
- 10) „unieszkodliwianie” oznacza wszelkie stosowane działania, przewidziane w załączniku II.A do dyrektywy 75/442/EWG;
- 11) „podmioty gospodarcze” w odniesieniu do opakowań oznaczają dostawców materiałów opakowaniowych, producentów i przetwórców opakowań, podmioty zajmujące się napełnianiem, użytkowaniem, importerów, handlowców i dystrybutorów, władze i organizacje publiczne;
- 12) „umowa dobrowolna” oznacza formalną umowę zawartą między właściwymi władzami publicznymi Państwa Członkowskiego a zainteresowanym sektorem gospodarczym, która to umowa musi być otwarta dla wszystkich stron chcących spełniać jej warunki, w celu podjęcia środków zmierzających do realizacji celów niniejszej dyrektywy.

▼ M2*Artykuł 4***Zapobieganie**

1. Państwa Członkowskie zapewniają, iż oprócz środków podejmowanych w celu zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych, podjętych zgodnie z art. 9, podejmują inne środki zapobiegawcze.

Środki takie mogą składać się z programów krajowych, projektów wprowadzających odpowiedzialność producenta w celu zminimalizowania wpływu opakowań na środowisko naturalne lub podobnych działań podejmowanych, w odpowiednim przypadku, w konsultacji z podmiotami gospodarczymi, i mających na celu gromadzenie oraz wykorzystywanie licznych inicjatyw podejmowanych w Państwach Członkowskich w zakresie zapobiegania. Są one zgodne z celami niniejszej dyrektywy, określonymi w art. 1 ust. 1.

▼ **M6**

1a. Państwa członkowskie przyjmują środki służące osiągnięciu trwałego zmniejszenia zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy na swoim terytorium.

Środki te mogą obejmować stosowanie krajowych celów dotyczących zmniejszenia, utrzymywanie lub wprowadzanie instrumentów ekonomicznych i ograniczeń wprowadzania do obrotu w ramach odstępstwa od art. 18, pod warunkiem że ograniczenia te są proporcjonalne i niedyskryminujące.

Takie środki mogą się różnić w zależności od wpływu lekkich plastikowych toreb na zakupy na środowisko, gdy są odzyskiwane lub unieszkodliwiane, ich właściwości kompostowalnych, trwałości lub konkretnego zamierzonego wykorzystania.

Środki przyjmowane przez państwa członkowskie obejmują jeden z poniższych środków lub oba środki:

- a) przyjęcie środków zapewniających, aby do dnia 31 grudnia 2019 r. roczny poziom zużycia nie przekraczał 90 lekkich plastikowych toreb na zakupy w przeliczeniu na osobę, a do dnia 31 grudnia 2025 r. – 40 takich toreb w przeliczeniu na osobę; lub określenie podobnych celów wyrażonych w wadze. Bardzo lekkie plastikowe torby na zakupy mogą być wyłączone z celów określających krajowe zużycie;
- b) przyjęcie instrumentów zapewniających, aby do dnia 31 grudnia 2018 r. lekkie plastikowe torby na zakupy nie były oferowane za darmo w punktach sprzedaży towarów lub produktów, chyba że wdrożone zostaną równie skuteczne instrumenty. Bardzo lekkie plastikowe torby na zakupy mogą być wyłączone z tych środków.

Od dnia 27 maja 2018 r. państwa członkowskie składają sprawozdania na temat rocznego zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy przy przekazywaniu Komisji danych dotyczących opakowań i odpadów opakowaniowych zgodnie z art. 12.

Do dnia 27 maja 2016 r. Komisja przyjmie akt wykonawczy określający metodę obliczania rocznego zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy w przeliczeniu na osobę i dostosowujący formaty sprawozdań przyjęte zgodnie z art. 12 ust. 3. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 21 ust. 2.

1b. Bez uszczerbku dla art. 15 państwa członkowskie mogą przyjmować środki, takie jak instrumenty ekonomiczne i krajowe cele zmniejszenia zużycia w odniesieniu do wszelkich rodzajów plastikowych toreb na zakupy, niezależnie od grubości materiału.

1c. Komisja i państwa członkowskie, co najmniej w ciągu pierwszego roku następującego po dniu 27 listopada 2016 r., aktywnie wspierają publiczne kampanie informacyjne i kampanie zwiększające świadomość dotyczące negatywnych dla środowiska skutków nadmiernego zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy.

▼ **M2**

2. Komisja wspiera zapobieganie powstawaniu odpadów poprzez zachęcanie do opracowania odpowiednich norm europejskich, zgodnie z art. 10. Normy te mają na celu zminimalizowanie wpływu na środowisko naturalne opakowań zgodnie z art. 9 i 10.

▼ M2

3. Jeżeli zachodzi potrzeba, Komisja przedstawia wnioski w sprawie środków mających na celu wzmocnienie oraz uzupełnienie stosowania wymogów zasadniczych oraz zapewniających, że nowe opakowanie może wprowadzone na rynek wyłącznie wtedy gdy producent podjął wszelkie niezbędne środki w celu zminimalizowania ich wpływu na środowisko naturalne bez naruszania zasadniczych funkcji opakowania.

▼ B*Artykuł 5*

Państwa Członkowskie mogą zachęcać do stosowania systemów opakowań wielokrotnego użytku w sposób przyjazny dla środowiska, zgodnie z Traktatem.

▼ M2*Artykuł 6***Odzysk i recykling**

1. Aby zrealizować cele niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu osiągnięcia następujących wielkości docelowych na całym swoim terytorium:

- a) nie później niż do dnia 30 czerwca 2001 r., co najmniej 50 % i co najwyżej 65 % wagowo odpadów opakowaniowych zostanie poddane odzyskowi lub spalaniu w zakładach spalania śmieci z odzyskiem energii;
- b) nie później niż do dnia 31 grudnia 2008 r., co najmniej 60 % wagowo odpadów opakowaniowych zostanie poddane odzyskowi lub spalaniu w zakładach spalania śmieci z odzyskiem energii;
- c) nie później niż do dnia 30 czerwca 2001 r., co najmniej 25 % i co najwyżej 45 % wagowo całości materiałów opakowaniowych zawartych w odpadach opakowaniowych zostanie poddane recyklingowi, z co najmniej 15 % wagowo każdego materiału opakowaniowego;
- d) nie później niż do dnia 31 grudnia 2008 r., co najmniej 55 % i co najwyżej 80 % wagowo odpadów opakowaniowych zostanie poddane recyklingowi;
- e) nie później niż do dnia 31 grudnia 2008 r. zostaną osiągnięte następujące minimalne wielkości docelowe recyklingu dla materiałów zawartych w odpadach opakowaniowych:
 - i) 60 % wagowo dla szkła;
 - ii) 60 % wagowo dla papieru i tektury;
 - iii) 50 % wagowo dla metali;
 - iv) 22,5 % wagowo dla tworzyw sztucznych, uwzględniając wyłącznie materiał który jest recyklowany z powrotem w tworzywo sztuczne;
 - v) 15 % wagowo dla drewna.

▼ M2

2. Odpady opakowaniowe wywożone poza Wspólnotę zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 259/93 ⁽¹⁾, (WE) nr 1420/1999 ⁽²⁾ oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1547/1999 ⁽³⁾, liczą się wyłącznie dla osiągnięcia wielkości docelowych i wykonania zobowiązań ust. 1 gdy istnieją jasne dowody że odzysk i/lub recykling miał miejsce na warunkach w dużym stopniu równoważnym tym określonym przez ustawodawstwo wspólnotowe w sprawie.

3. Państwa Członkowskie, w odpowiednim przypadku, wspomagają odzysk energii, gdy jest to korzystniejsze dla recyklingu materiału ze względu na środowisko naturalne i koszty-korzyści. Powinno być to dokonane z uwzględnieniem dostatecznego marginesu między krajowym recyklingiem a wielkościami docelowymi odzysku.

4. Państwa Członkowskie, w odpowiednim przypadku, wspomagają użycie materiałów uzyskanych z recyklingu odpadów opakowaniowych do wytwarzania opakowań i innych produktów przez:

- a) poprawienie warunków rynkowych dla takich materiałów;
- b) dokonanie przeglądu istniejących rozporządzeń zapobiegających użyciu tych materiałów.

5. Nie później niż do dnia 31 grudnia 2007 r., Parlament Europejski oraz Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością oraz na wniosek Komisji, ustali wielkości docelowe dla trzeciego pięcioletniego etapu 2009–2014, na podstawie praktycznych doświadczeń uzyskanych w Państwach Członkowskich zgodnie z wielkościami docelowymi ustanowionymi w ust. 1 oraz wynikami badań naukowych i metodami oceny takimi jak ocena cyklu żywotności oraz analiza koszty - korzyści.

Proces ten powtarzany jest co pięć lat.

6. Środki i wielkości docelowe określone w ust. 1 zostają opublikowane przez Państwa Członkowskie oraz stanowią przedmiot kampanii informacyjnej przeznaczony dla ogółu społeczeństwa oraz podmiotów gospodarczych.

7. Grecja, Irlandia i Portugalia, ze względu na ich szczególne położenie, tj. stosunkowo dużą liczbę małych wysp, występowanie obszarów wiejskich i górskich oraz niski aktualny poziom zużycia opakowań, mogą podjąć decyzję o:

- a) osiągnięciu, nie później niż do dnia 30 czerwca 2001 r. wielkości docelowych niższych niż określone w ust. 1 lit. a) i c), przy czym co najmniej 25 % zostanie poddane odzyskowi lub spalaniu w zakładach spalania śmieci z odzyskiem energii;
- b) jednoczesnym przesunięciu terminu osiągnięcia wielkości docelowych określonych w ust. 1 lit. a) i c), na termin późniejszy, jednakże nie później niż na dzień 31 grudnia 2005 r.;
- c) przesunięciu terminu osiągnięcia wielkości docelowych określonych w ust. 1 lit. b), d) oraz e) na termin późniejszy, jednakże nie później niż na dzień 31 grudnia 2011 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 30 z 6.2.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2557/2001 (Dz.U. L 349 z 31.12.2001, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 166 z 1.7.1999, str. 6. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2118/2003 (Dz.U. L 318 z 3.12.2003, str. 5).

⁽³⁾ Dz.U. L 185 z 17.7.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2118/2003.

▼ M2

8. Komisja, tak szybko jak to jest możliwe, lecz nie później niż do dnia 30 czerwca 2005 r., składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie w sprawie postępu we wprowadzaniu w życie niniejszej dyrektywy oraz jej wpływu na środowisko, jak również na funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Sprawozdanie uwzględnia szczególne okoliczności w każdym Państwie Członkowskim. Zawiera ono:

- a) ocenę skuteczność, wprowadzanie w życie oraz stosowanie wymogów zasadniczych;
- b) dodatkowe środki zapobiegania zmniejszające wpływ na środowisko naturalne opakowań zbiorczych w najszerszym zakresie bez wpływu na ich zasadnicze funkcje;
- c) możliwy rozwój wskaźników środowiskowych dotyczących opakowań aby uczynić zapobieganie odpadom opakowaniowym łatwiejsze oraz bardziej skuteczne;
- d) plany zapobiegania odpadom opakowaniowym;
- e) wspieranie ponownego użycia oraz, w szczególności, porównanie kosztów z korzyściami ponownego użycia oraz poddania recyklingowi;
- f) odpowiedzialność producenta, włącznie z jej aspektem finansowym;
- g) wysiłki w celu dalszego zmniejszenia oraz, w odpowiednim przypadku, ostatecznego wykluczenia metali ciężkich oraz innych niebezpiecznych substancji z opakowań do 2010 r.

Do sprawozdania tego załącza się, w odpowiednim przypadku, wnioski o przeprowadzenie rewizji odpowiednich przepisów niniejszej dyrektywy, jeżeli takie przepisy zostały przedstawione do tego czasu.

9. Sprawozdanie dotyczy kwestii z ust. 8, jak również innych właściwych zagadnień w ramach różnych elementów Szóstego Środowiskowego Programu Działań, w szczególności tematycznej strategii w sprawie recyklingu oraz tematycznej strategii w sprawie długotrwałego wykorzystania zasobów.

Komisja oraz Państwa Członkowskie, w odpowiednim wypadku, wspomagają badania oraz projekty pilotażowe dotyczące pkt 8 lit. b), c), d), e) i f) oraz inne instrumenty zapobiegawcze.

10. Państwa Członkowskie które ustanowiły, lub ustanowią, programy wykraczające poza maksymalne wielkości docelowe określone w ust. 1 oraz które w tym celu zapewniły odpowiednią infrastrukturę dla recyklingu i odzysku mają pozwolenie na osiągnięcie tych wielkości docelowych w interesie wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego, pod warunkiem że środki te nie zakłócą funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz nie utrudnią przestrzegania przez inne Państwa Członkowskie niniejszej dyrektywy. Państwa Członkowskie informują Komisję o podjęciu takich środków. Komisja potwierdza te środki, po sprawdzeniu, we współpracy z Państwami Członkowskimi, czy są one zgodne z powyższymi rozważaniami oraz czy nie ustanawiają środka arbitralnej dyskryminacji lub ukrytego ograniczenia w handlu między Państwami Członkowskimi.

▼ M3

11. Państwa Członkowskie, które przystąpiły do Unii Europejskiej na mocy Traktatu o Przystąpieniu z dnia 16 kwietnia 2003 r. mogą odroczyć osiągnięcie celów, o których mowa w ust. 1 lit. b), d) i e) do dnia, który same ustalą, jednak w przypadku Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Litwy, Węgier, Słowenii i Słowacji nie później niż do 31 grudnia 2012 r., w przypadku Malty nie później niż do 31 grudnia 2013 r., w przypadku Polski nie później niż do 31 grudnia 2014 r. i w przypadku Łotwy nie później niż do 31 grudnia 2015 r.

▼ B*Artykuł 7***Systemy zwrotu, zbiórki i odzysku**

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, że systemy te są ustanowione, aby zapewnić:

- a) zwrot i/lub zbiórkę zużytych opakowań i/lub odpadów opakowaniowych od konsumenta lub innego użytkownika końcowego lub ze strumienia odpadów w celu ich doprowadzenia do najbardziej odpowiedniego sposobu w ramach gospodarowania odpadami;
- b) wielokrotny użytek lub odzysk, w tym recykling zebranych opakowań lub odpadów opakowaniowych,

zmierzające do realizacji celów określonych w niniejszej dyrektywie.

Systemy takie są otwarte dla podmiotów gospodarczych działających w danych sektorach oraz dla właściwych władz publicznych. Systemy te mają także zastosowanie do wyrobów przywożonych na nie dyskryminacyjnych warunkach, w tym do szczegółowych rozwiązań i wszelkich opłat nakładanych za dostęp do systemu, oraz są tak skonstruowane by, zgodnie z Traktatem, uniknąć przeszkód w handlu oraz zakłóceń konkurencji.

2. Środki określone w ust. 1 stanowią element polityki obejmującej wszelkie opakowania i odpady opakowaniowe oraz uwzględniają w szczególności wymogi dotyczące ochrony środowiska i zdrowia konsumenta, bezpieczeństwa i higieny; ochrony jakości, autentyczności i właściwości technicznych pakowanych towarów i zastosowanych materiałów, a także ochrony praw własności przemysłowej i handlowej.

*Artykuł 8***System oznakowania i identyfikacji**

1. Zgodnie z warunkami określonymi w Traktacie, nie później niż dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, Rada podejmuje decyzję w sprawie oznakowania opakowań.

▼ M2

2. Dla ułatwienia zbiórki, wielokrotnego użytku i odzysku, w tym recyklingu, opakowania wskazują rodzaj wykorzystanych materiałów opakowaniowych w celu ich identyfikacji i klasyfikacji przez odpowiednią gałąź przemysłu na podstawie decyzji Komisji 97/129/WE ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 50 z 20.2.1997, str. 28.

▼ B

3. Opakowania mają właściwe oznaczenia bezpośrednio na opakowaniu lub na etykiecie. Oznaczenia te są wyraźnie widoczne i łatwe do odczytania oraz zachowywać trwałość również po otwarciu opakowania.

▼ M6*Artykuł 8a***Środki szczególne dla biodegradowalnych i kompostowalnych plastikowych toreb na zakupy**

Do dnia 27 maja 2017 r. Komisja przyjmie akt wykonawczy określający specyfikację etykiet lub oznakowań, aby zapewnić ogólnounijne uznanie biodegradowalnych i kompostowalnych plastikowych toreb na zakupy i aby dostarczyć konsumentom prawidłowych informacji na temat kompostowych właściwości takich toreb. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 21 ust. 2.

Najpóźniej 18 miesięcy po przyjęciu tego aktu wykonawczego, państwa członkowskie zapewniają, aby biodegradowalne i kompostowalne plastikowe torby na zakupy były etykietowane zgodnie ze specyfikacją określoną w tym akcie wykonawczym.

▼ B*Artykuł 9***Wymogi zasadnicze**

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby po trzech latach od wejścia w życie niniejszej dyrektywy możliwe było wprowadzanie do obrotu wyłącznie takich opakowań, które spełniają wszystkie zasadnicze wymogi określone w niniejszej dyrektywie, w tym w załączniku II.

2. Od dnia określonego w art. 22 ust. 1 Państwa Członkowskie uznają za zgodne z wszystkimi zasadniczymi wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie, w tym w załączniku II, te opakowania, które spełniają warunki:

- a) odpowiednich norm zharmonizowanych, których numery referencyjne zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Państwa Członkowskie publikują numery referencyjne norm krajowych, które transponują te normy zharmonizowane;
- b) odpowiednich norm krajowych, określonych w ust. 3, o ile dla dziedzin nimi objętych nie istnieją normy zharmonizowane.

3. Państwa Członkowskie przekazują Komisji tekst ich norm krajowych, określonych w ust. 2 lit. b), które uznają za zgodne z wymogami określonymi w niniejszym artykule. Komisja niezwłocznie przekazuje te teksty innym Państwom Członkowskim.

Państwa Członkowskie publikują odniesienia do tych norm. Komisja zapewnia ich publikację w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

4. W przypadku uznania przez Państwo Członkowskie lub Komisję, że normy określone w ust. 2 nie spełniają w pełni wymogów zasadniczych, o których mowa w ust. 1, Komisja lub zainteresowane Państwo Członkowskie wnosi sprawę do Komitetu utworzonego na mocy dyrektywy 83/189/EWG podając jej powody. Komitet niezwłocznie wydaje opinię.

▼B

Na podstawie tej opinii Komisja informuje Państwa Członkowskie, czy konieczne jest wycofanie tych norm z publikacji określonych w ust. 2 i 3.

*Artykuł 10***Normalizacja**

Komisja wspiera, w stosownych przypadkach, opracowanie norm europejskich odnoszących się do zasadniczych wymogów, o których mowa w załączniku II.

Komisja wspiera, w szczególności, opracowanie norm europejskich odnoszących się do:

- kryteriów i metodologii analizy cyklu życia opakowań,
- metod pomiaru i oceny obecności metali ciężkich i innych niebezpiecznych substancji w opakowaniach i ich ilości uwolnionej do środowiska z opakowań i odpadów opakowaniowych,
- kryterium minimalnej zawartości materiałów pochodzących z recyklingu w opakowaniach dla odpowiednich rodzajów opakowań,
- kryterium metod recyklingu,
- kryterium metod kompostowania i wytworzonego kompostu,
- kryterium oznaczania opakowań.

*Artykuł 11***Poziomy stężenia metali ciężkich w opakowaniach**

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby suma stężeń ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego w opakowaniach lub w częściach opakowań nie przekraczała następujących wartości:

- 600 ppm wagowo, po upływie dwóch lat od dnia określonego w art. 22 lit. i);
- 250 ppm wagowo, po upływie trzech lat od dnia określonego w art. 22 lit. i);
- 100 ppm wagowo, po upływie pięciu lat od dnia określonego w art. 22 lit. i).

2. Poziomy stężenia, określone w ust. 1 nie mają zastosowania do opakowań wykonanych w całości z kryształu ołowiowego, określonego w dyrektywie 69/493/EWG ⁽¹⁾.

▼M4

3. Komisja określa warunki, w jakich poziomy stężenia, o których mowa w ust. 1, nie mają zastosowania do materiałów pochodzących z recyklingu i ogniu wyrobu, które znajdują w zamkniętym i kontrolowanym łańcuchu oraz rodzaje opakowań zwolnionych z wymogu określonego w ust. 1 tiret trzecie.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 21 ust. 3.

⁽¹⁾ Dz.U. L 326 z 29.12.1969, str. 36.

▼ B*Artykuł 12***Systemy informacyjne**

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki zapewniające utworzenie baz danych dotyczących opakowań i odpadów opakowaniowych, o ile bazy takie jeszcze nie istnieją, w sposób zharmonizowany, pozwalający na monitorowanie przez Państwa Członkowskie i Komisję realizacji celów określonych w niniejszej dyrektywie.

2. W tym celu bazy danych dostarczają informacji dotyczących w szczególności wielkości, właściwości i ewolucji przepływów opakowań i odpadów opakowaniowych (w tym informacji na temat toksyczności lub zagrożenia ze strony materiałów opakowaniowych lub składników stosowanych do ich produkcji) na poziomie poszczególnych Państw Członkowskich.

▼ M4

3. W celu zharmonizowania właściwości i sposobu prezentacji uzyskanych danych oraz zapewnienia zgodności danych pochodzących od państw członkowskich, państwa te dostarczają Komisji swoje dostępne dane w formatach przyjętych przez Komisję na podstawie załącznika III i zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 21 ust. 2.

▼ B

4. Państwa Członkowskie uwzględniają szczególne problemy małych i średnich przedsiębiorstw przy dostarczaniu szczegółowych danych.

5. Uzyskane dane zostają udostępnione wraz z krajowymi sprawozdaniami, określonymi w art. 17, i są uaktualniane w następnych sprawozdaniach.

6. Państwa Członkowskie wymagają, aby wszystkie zainteresowane podmioty gospodarcze przekazywały właściwym władzom wiarygodne dane dotyczące ich sektora wymagane w niniejszym artykule.

*Artykuł 13***Informacje dla użytkowników opakowań**

W ciągu dwóch lat od dnia określonego w art. 22 ust. 1, Państwa Członkowskie podejmują środki zapewniające uzyskanie przez użytkowników opakowań, w tym w szczególności konsumentów, niezbędnych informacji o:

- dostępnych im systemach zwrotu, zbiórki i odzysku,
- ich roli w przyczynianiu się do wielokrotnego użytku, odzysku i recyklingu opakowań i odpadów opakowaniowych,
- znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach istniejących na rynku,
- odpowiednich elementach planów gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowanymi, określonych w art. 14.

▼ M2

Państwa Członkowskie wspierają również przekazywanie informacji konsumentom oraz kampanie na rzecz poprawy świadomości.

*Artykuł 14***Plany gospodarowania**

Zgodnie z celami i środkami określonymi w niniejszej dyrektywie, Państwa Członkowskie umieszczają w planach gospodarowania odpadami, wymaganych na podstawie art. 17 dyrektywy 75/442/EWG, specjalny rozdział dotyczący gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, w tym środków podejmowanych na podstawie art. 4 i 5.

*Artykuł 15***Instrumenty ekonomiczne**

Stawiając w oparciu o odpowiednie postanowienia Traktatu, Rada przyjmuje instrumenty ekonomiczne, mające wspierać realizację celów określonych w niniejszej dyrektywie. Przy braku takich środków Państwa Członkowskie mogą podejmować środki zmierzające do realizacji tych celów zgodnie z zasadami obowiązującymi w polityce ochrony środowiska Wspólnoty, między innymi z zasadą „zanieczyszczający płaci”, a także zgodnie z obowiązkami wynikającymi z Traktatu.

*Artykuł 16***Notyfikacja**

1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 83/189/EWG, przed podjęciem tych środków, Państwa Członkowskie notyfikują Komisji o projekty środków, które zamierzają podjąć w ramach niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem środków o charakterze fiskalnym, lecz z uwzględnieniem warunków technicznych związanych ze środkami fiskalnymi, które zachęcają do stosowania tych warunków, w celu umożliwienia ich zbadania w świetle obowiązujących przepisów, w każdym przypadku zgodnie z procedurą na mocy powyższej dyrektywy.

2. Jeśli proponowany środek stanowi również kwestię techniczną w rozumieniu dyrektywy 83/189/EWG, zainteresowane Państwo Członkowskie może wskazać, zgodnie z procedurami notyfikacji określonymi w niniejszej dyrektywie, że notyfikacja taka jest jednakowo ważna w odniesieniu do dyrektywy 83/189/EWG.

*Artykuł 17***Obowiązek składania sprawozdań**

Państwa Członkowskie składają Komisji sprawozdania na temat stosowania niniejszej dyrektywy zgodnie z art. 5 dyrektywy Rady 91/692/EWG z dnia 23 grudnia 1991 r. normalizującej i racjonalizującej sprawozdania dotyczące wykonywania niektórych dyrektyw odnoszących się do środowiska⁽¹⁾. Pierwsze sprawozdanie obejmuje lata 1995—1997.

*Artykuł 18***Swoboda wprowadzania do obrotu**

Państwa Członkowskie nie utrudniają wprowadzania do obrotu na ich terytorium opakowań spełniających wymogi niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 48.

▼ M4*Artykuł 19***Dostosowanie do postępu naukowo-technicznego**

1. Zmiany niezbędne do dostosowania do postępu naukowo-technicznego systemu identyfikacji (o których mowa w art. 8 ust. 2 i art. 10 ust. drugi ostatnie tiret), a także formatów odnoszących się do systemu baz danych (o których mowa w art. 12 ust. 3 oraz w załączniku III), są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 21 ust. 2.

2. Komisja przyjmuje zmiany niezbędne do dostosowania ilustrujących przykładów dotyczących definicji opakowania (o których mowa w załączniku I) do postępu naukowo-technicznego. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 21 ust. 3.

▼ B*Artykuł 20***Środki szczególne**▼ M4

1. Komisja określa środki techniczne niezbędne do pokonania ewentualnych trudności związanych ze stosowaniem przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do obojętnych materiałów opakowaniowych, wprowadzonych na rynek wspólnotowy w bardzo małej ilości (tj. średnio 0,1 % wagowo), podstawowych opakowań dla wyrobów medycznych i artykułów farmaceutycznych, małych opakowań i opakowań luksusowych. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 21 ust. 3.

▼ B

2. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie sprawozdanie na temat innych środków, jakie mają być podjęte, w stosownych przypadkach wraz z odpowiednim wnioskiem.

▼ M6*Artykuł 20a***Sprawozdanie dotyczące plastikowych toreb na zakupy**

1. Do dnia 27 listopada 2021 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające skuteczność – na poziomie Unii – środków określonych w art. 4 ust. 1a w zakresie zwalczania zaśmiecania, zmieniania zachowań konsumenckich i promowania zapobiegania powstawaniu odpadów. Jeśli ocena wykaże, że przyjęte środki nie są skuteczne, Komisja przeanalizuje inne możliwe sposoby osiągnięcia zmniejszenia zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy, w tym ustanowienie realistycznych i osiągalnych celów na poziomie Unii, i w stosownym przypadku przedstawi wniosek ustawodawczy.

2. Do dnia 27 maja 2017 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie analizujące wpływ używania oksydegradowalnych plastikowych toreb na zakupy na środowisko i w stosownym przypadku przedstawi wniosek ustawodawczy.

▼ M6

3. Do dnia 27 maja 2017 r. Komisja dokona oceny wpływu na cykl życiowy różnych możliwości zmniejszenia zużycia bardzo lekkich plastikowych toreb na zakupy i w stosownym przypadku przedstawi wniosek ustawodawczy.

▼ M2*Artykuł 21***Komitet**

1. Komisję wspiera komitet.
2. W przypadku gdy czyni się odwołanie do niniejszego artykułu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE ⁽¹⁾, w poszanowaniu przepisów jej art. 8.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

▼ M4

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

▼ B*Artykuł 22***Wprowadzenie do prawa krajowego**

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 30 czerwca 1996 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.
2. Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.
3. Ponadto Państwa Członkowskie prześlą Komisji wszystkie istniejące przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

▼ M6

3a. Państwa członkowskie mogą dokonać transpozycji przepisów ustanowionych w art. 4 ust. 1a i art. 7 w drodze porozumień pomiędzy właściwymi organami a odnośnymi sektorami gospodarczymi, pod warunkiem że spełnione zostały cele określone w art. 4 i 6.

▼ M2

Porozumienia takie muszą spełniać następujące wymogi:

- a) porozumienia podlegają wykonaniu;
- b) porozumieniach określa się wielkości docelowe wraz z podaniem ostatecznych terminów ich realizacji;
- c) porozumienia są publikowane w krajowych dziennikach urzędowych lub w dokumentacji urzędowej, która jest w równym stopniu dostępna dla opinii publicznej i przekazywane Komisji;
- d) wyniki osiągane w ramach tych porozumień, są regularnie nadzorowane, a odpowiednie sprawozdania przesyłane do właściwych organów i Komisji oraz podane do publicznej wiadomości na warunkach podanych w porozumieniu;
- e) właściwe organy dbają o to, aby zbadano postęp osiągnięty w ramach porozumienia;

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

▼ M2

- f) w przypadku niedopełnienia porozumienia, Państwa Członkowskie wprowadzają w życie odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy, w drodze środków ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych.

▼ B

4. Wymogi dotyczące wytwarzania opakowań nie mają zastosowania do opakowań użytych do określonych wyrobów przed dniem wejścia w życie niniejszej dyrektywy.
5. Państwa Członkowskie, w okresie nie przekraczającym pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, dopuszczają wprowadzanie do obrotu opakowań wytworzonych przed tym dniem i zgodnych z ich obowiązującym prawem krajowym.

Artykuł 23

Dyrektywa 85/339/EWG zostaje uchylona z mocą od dnia określonego w art. 22 ust. 1.

Artykuł 24

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 25

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

▼ **M5***ZALĄCZNIK I***PRZYKŁADY ILUSTRUJĄCE ZASTOSOWANIE KRYTERIÓW,
O KTÓRYCH MOWA W ART. 3 UST. 1****Kryterium (i)***Opakowania*

Pudełka po słodyczach

Folia pokrywająca opakowania płyt CD

Torebki do wysyłania pocztą katalogów i czasopism (z zawartością)

Ozdobne podkładki pod ciasta sprzedawane z ciastem

Rolki, tuby oraz cylindry wokół których nawijany jest giętki materiał (np. folia z tworzywa sztucznego, aluminium, papier) z wyjątkiem rolek, tub i cylindrów będących częścią urządzeń produkcyjnych i nieużywanych do prezentacji produktów w opakowaniach detalicznych

Doniczki kwiatowe przeznaczone wyłącznie do sprzedaży i transportu roślin, a nie do uprawy roślin

Szklane butelki do roztworów do iniekcji

Szpule na płyty CD (sprzedawane z płytami CD, nieprzeznaczone do wykorzystywania do przechowywania płyt)

Wieszaki na ubrania (sprzedawane z ubraniami)

Pudełka od zapalek

Opakowania zapewniające sterylność (torby, tacki i materiały niezbędne do zachowania sterylności produktu)

Kapsułki do urządzeń do przygotowywania napojów (np. z kawą, kakao, mlekiem), które są puste po użyciu

Stalowe butle wielokrotnego użytku używane do różnych rodzajów gazu, z wyłączeniem gaśnic

Nie opakowania

Doniczki kwiatowe stałe

Pudełka na narzędzia

Torebki herbaty

Warstwy wosku pokrywające ser

Skóry kielbas

Wieszaki na ubrania (sprzedawane oddzielnie)

Kapsułki z kawą do ekspresów kapsułkowych, foliowe opakowania po kawie oraz papierowe saszetki z kawą wyrzucane razem ze zużytą kawą

Wkłady atramentowe do drukarek

Opakowania na płyty CD, DVD i kasety wideo (sprzedawane razem z płytami CD, DVD lub kasetami wideo)

Szpule na płyty CD (sprzedawane puste, przeznaczone do wykorzystywania do przechowywania płyt)

Rozpuszczalne torebki na detergenty

Znicze nagrobne (pojemniki na świece)

Ręczny młynek (stanowiący część pojemnika wielokrotnego użytku, np. młynek do pieprzu do wielokrotnego napełniania)

▼ M5**Kryterium (ii)**

Opakowania, jeżeli wytworzone i przeznaczone do wypełnienia w punkcie sprzedaży

Papierowe lub wykonane z tworzywa sztucznego torby na zakupy

Jednorazowe talerze i kubki

Folia spożywcza

Torebki na kanapki

Folia aluminiowa

Folia plastikowa na ubrania wyczyszczone w pralniach

Nie opakowania

Mieszadło

Jednorazowe sztucce

Papier do pakowania (sprzedawany oddzielnie)

Papierowe formy do ciasta (sprzedawane puste)

Ozdobne podkładki pod ciasta sprzedawane oddzielnie

Kryterium (iii)

Opakowania

Etykiety powiązane bezpośrednio lub dołączone do produktu

Elementy opakowań

Szczoteczka do nakładania tuszu do rzęs stanowiąca część zamknięcia opakowania

Przylepne etykiety przyczepione do innego wyrobu opakowaniowego

Zszywki

Koszulki foliowe

Miarka, stanowiąca element zamknięcia pojemnika dla detergentów

Ręczny młynek (stanowiący część pojemnika jednorazowego użytku wypełnionego produktem, np. młynek do pieprzu wypełniony pieprzem)

Nie opakowania

Identyfikatory RFID

ZAŁĄCZNIK II

**ZASADNICZE WYMOGI DOTYCZĄCE SKŁADU OPAKOWAŃ ORAZ
ICH PRZYDATNOŚCI DO WIELOKROTNEGO UŻYTKU I ODZYSKU,
W TYM RECYCLINGU****1. Wymogi związane z produkcją i składem opakowań**

- Opakowania są wytwarzane w sposób zapewniający ograniczenie ich objętości i masy do niezbędnych wielkości minimalnych, jakie utrzymują wymagany poziom bezpieczeństwa, higieny i akceptacji dla opakowanego wyrobu i dla konsumenta.
- Opakowania są projektowane, wytwarzane i wprowadzane do obrotu w sposób pozwalający na ich wielokrotne użycie i odzysk, w tym recykling, oraz na zmniejszenie ich wpływu na środowisko po usunięciu odpadów opakowaniowych lub pozostałości po działaniach prowadzonych w ramach gospodarowania nimi.
- Opakowania są wytwarzane w sposób pozwalający na zmniejszenie obecności substancji i materiałów szkodliwych i niebezpiecznych, wchodzących w skład materiałów opakowaniowych lub wszelkich składników opakowań w odniesieniu do ich występowania w emisjach, popiele lub odciekach, jeśli opakowania lub pozostałości po działaniach prowadzonych w ramach gospodarowania lub odpady opakowaniowe są spalane lub składowane.

2. Wymogi szczególne związane z przydatnością opakowań do wielokrotnego użytku

Następujące wymogi muszą być spełnione jednocześnie:

- właściwości fizyczne oraz cechy opakowań pozwalają na ich wykorzystanie w określonej ilości rotacji, przy normalnie łatwych do przewidzenia warunkach zastosowania,
- możliwość przetworzenia zużytych opakowań w celu spełnienia wymogów bezpieczeństwa i higieny osób przy nich zatrudnionych,
- gdy opakowania te nie nadają się już do wielokrotnego użytku i stają się odpadami spełniają one wymogi stawiane opakowaniom nadającym się do odzysku.

3. Wymogi szczególne związane z przydatnością opakowań nadających się do odzysku**a) *Opakowania podlegające odzyskowi w formie recyklingu***

Opakowania muszą być wytwarzane w sposób pozwalający na recykling określonego procentu masy materiałów zastosowanych do produkcji wyrobów znajdujących się w obrocie, zgodnie z normami obowiązującymi we Wspólnocie. Procent ten może być ustalony na różnym poziomie, w zależności od rodzaju materiału, z jakiego składa się opakowanie.

b) *Opakowania podlegające odzyskowi energii*

Odpady opakowaniowe przetwarzane w celu odzysku energii mają minimalną wartość kaloryczną, pozwalającą na optymalizację odzysku energii.

c) *Opakowania podlegające odzyskowi przez kompostowanie*

Odpady opakowaniowe przetwarzane przez kompostowanie mają takie właściwości biodegradacyjne, które nie stanowią przeszkody dla oddzielnej zbiórki, procesu kompostowania lub innych działań, jakim są poddawane.

d) *Opakowania ulegające biodegradacji*

Odpady opakowaniowe ulegające biodegradacji odznaczają się taką zdolnością rozkładu fizycznego, chemicznego, termicznego i biologicznego, która zapewni ostateczny rozkład gotowego kompostu na dwutlenek węgla, biomase i wodę.

▼B*ZAŁĄCZNIK III***DANE, JAKIE PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE POWINNY UMIEŚCIĆ
W SWYCH BAZACH DANYCH DOTYCZĄCYCH OPAKOWAŃ
I ODPADÓW OPAKOWANIOWYCH (ZGODNIE Z TABELAMI 1—4)**

1. Dla opakowań podstawowych, drugorzędnych i trzeciorzędnych:
 - a) ilości, dla każdej szerokiej kategorii materiałowej, opakowań zużytych w danym kraju (wytworzonych + przywiezionych - wywiezionych) (tabela 1);
 - b) ilości opakowań wielokrotnego użytku (tabela 2).
2. Dla odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych i innych niż z gospodarstw domowych:
 - a) ilości, dla każdej szerokiej kategorii materiałowej, odpadów odzyskanych i usuniętych w danym kraju (wytworzone + przywiezione - wywiezione) (tabela 3);
 - b) ilości poddane recyklingowi i ilości odzyskane dla każdej szerokiej kategorii materiałowej (tabela 4).

▼B

TABELA 1

Ilość opakowań (podstawowych, drugorzędnych i trzeciorzędnych) zużywanych na terenie danego kraju

	Ilość w tonach wytworzona	- Ilość w tonach wywożona	+ Ilość w tonach przywożona	= Łącznie
Szkło				
Tworzywa sztuczne				
Papier/tektura (w tym kompozyt)				
Metal				
Drewno				
Inne				
Łącznie				

▼B

TABELA 2

Ilość opakowań (podstawowych, drugorzędnych i trzeciorzędnych) do wielokrotnego użytku na terenie danego kraju

	Ilość w tonach zużytych opakowań	Opakowania wielokrotnego użytku	
		Ilość w tonach	Procent
Szkło			
Tworzywa sztuczne			
Papier/tektura (w tym kompozyt)			
Metal			
Drewno			
Inne			
Łącznie			

▼B

TABELA 3

Ilość odpadów opakowaniowych odzyskiwanych i unieszkodliwianych na terytorium danego kraju

	Ilość w tonach wytworzonych odpadów	- Ilość w tonach odpadów wywożonych	+ Ilość w tonach odpadów przywożonych	= Łącznie
Odpady z gospodarstw domowych				
Opakowania szklane				
Opakowania z tworzyw sztucznych				
Opakowania papierowo-tekturowe				
Opakowania tekturowe kompozytowe				
Opakowania metalowe				
Opakowania drewniane				
Odpady z gospodarstw domowych łącznie				
Odpady inne niż z gospodarstw domowych				
Opakowania szklane				
Opakowania z tworzyw sztucznych				
Opakowania papierowo- tekturowe				
Opakowania tekturowe kompozytowe				
Opakowania metalowe				
Opakowania drewniane				
Odpady inne niż z gospodarstw domowych łącznie				

TABELA 4

Ilość odpadów opakowaniowych po recyklingu lub odzyskiwanych na terytorium danego kraju

	Ilość całkowita odpadów odzyskanych i usuniętych łącznie	Ilość po recyklingu		Ilość odzyskana	
		Ilość w tonach	Procent	Ilość w tonach	Procent
Odpady z gospodarstw domowych					
Opakowania szklane					
Opakowania z tworzyw sztucznych					
Opakowania papierowo-tekturowe					
Opakowania tekturowe kompozytowe					
Opakowania metalowe					
Opakowania drewniane					
Odpady z gospodarstw domowych łącznie					
Odpady inne niż z gospodarstw domowych					
Opakowania szklane					
Opakowania z tworzyw sztucznych					
Opakowania papierowo-tekturowe					
Opakowania tekturowe kompozytowe					
Opakowania metalowe					
Opakowania drewniane					
Odpady inne niż z gospodarstw domowych łącznie					